

[Lorentzen.]

fattelse i hvert fald ikke har den samme værdi for befolkningen som de her nævnte forslag. På stående fod kan jeg i hvert fald sige, at der på vore pulte ligger, skal vi sige 3—4 udgiftskrævende forslag, som efter vor opfattelse uden skade kunne henlægges til bedre tider. Det radikale venstre har gentagne gange ved tidligere lejligheder, når spørgsmålet om en forøgelse af de sociale udgifter blev drøftet, henvist til, at der i så fald måtte finde besparelser sted på statens øvrige udgifter. Desværre må jeg mene, at det radikale venstre står helt og fuldt bag lovforslaget, også forsåvidt angår opkrævningen af en ekstra skat. Det skulle glæde mig inderligt, om jeg tager fejl i denne opfattelse, og om det radikale venstre sammen med os vil være med til at søge forslagene gennemført og finansieret gennem besparelser.

Til slut kun dette: alle tre lovforslag har venstres interesse, og vi er absolut positivt indstillet. Vi henstiller, at man i et udvalg også drøfter de tanker, som min partifælle, fhv. justitsminister Elmquist har fremført i kommissionen, idet vi må mene, at de indeholder noget, der er meget værdifuldt, specielt tanken om at lade folkepensionens størrelse bestemme af en eller anden procent af befolkningens gennemsnitsindtægt.

Vi går til det kommende udvalgsarbejde med ønsket om at nå et resultat, som kan samle et stort flertal i det høje ting, men vi går ikke ind i dette arbejde med bind for øjnene.

Poul Møller: Som ordfører for mit parti må jeg i dag på en række punkter vedrørende de nu fremsatte tre regeringsforslag kritisere disse, men jeg vil dog alligevel gerne indledningsvis anerkende, at forslagene nu ligger på folketingets bord, og at forslagene nu er fremsat. Jeg har hele tiden været af den opfattelse, også da vi behandlede spørgsmålet i kommissionen, at denne meget betydningsfulde og også meget kostbare sag først i folketinget kunne behandles med tilstrækkelig hensyntagen til den mængde af vidt forskellige faktorer af økonomisk, politisk og social karakter, som trækker i hver sin retning, når fremtidens alderdomsforsørgelse skal lægges fast.

Vi har allesammen forlængst anerkendt

betydningen af en rationel og en menneskelig løsning af vore gamles problemer, men selvom den nuværende lovgivning koster omkring 650 mill. kr. om året, så er ingen alligevel tilfreds med den. De, der får fuld aldersrente, mener, de får for lidt; de, der får nogen aldersrente, mener, de straffes, fordi de har sikret sig egne indtægter ved siden af aldersrenten, og de, der intet får, er heller ikke tilfredse. Det er derfor nødvendigt, at folketinget nu kommer til at beskæftige sig med sagen, og at den kommer ud af den abstrakte kommissionsatmosfære og over i de praktiske realiteters verden, hvor problemerne kan behandles sagligt, nøgternt og ulidenskabeligt. Kun derved er det muligt for folketinget at finde en løsning på denne sag, der svarer til den økonomiske sammenhæng og til vort samfundsøkonomiske behov. Kommissionen kunne naturligvis ikke indlade sig herpå, dels fordi det lå ganske udenfor dens kommissorium, dels fordi den var ganske uden ansvar for andet og mere end at fremlægge synspunkter vedrørende folkepensionens gennemførelse. Det er ikke en kommissions opgave at skønne over, om tidspunktet er egnet, at skønne over, om valutasituationen gør det tilrådeligt, om vi har råd til den ene eller den anden fremgangsmåde. Dette tilkommer alene den folkevalgte forsamling, som også alene har ansvaret for, hvorvidt den sag, som vi nu behandler, skal have en prioritet, en fortrinsstilling, fremfor andre sociale krav, som f. eks. boligsaneringen, sindssygeforsorgen, de unge årganges problemer og en række andre ting. Det er derfor godt efter vor opfattelse, at tinget nu har taget denne sag i sin hånd, og forhåbentlig vil det løse spørgsmålet med tilbørlig hensyntagen til hele den økonomiske og socialpolitiske sammenhæng, thi løsningen af dette problem vil få vidtrækkende konsekvenser for vore fremtidige økonomiske vilkår i Danmark. Herom er der ingen der kan tvivle. Denne lovgivning vil mange år frem i tiden komme til at afgøre opsparingsvilkår og forbrugsmulighederne for det danske folk. Alle må dog vist erkende, herom kan man ikke være uenig, at således som man lægger alderdomsforsorgen tilrette, således influerer man på folks forbrugsvaner og opsparingsvaner.

Vi vil ikke afvise en forhandling på grund-